

ges at være udtømmende, og at der i realiteten er tale om en helt åben bestemmelse, der overlader det til udlændingemyndighedernes skøn, hvornår disse særlige grunde foreligger, og kommentere, hvad der konkret i forarbejderne gør, at § 9, stk. 2, nr. 4. gør, at det netop ikke skulle være muligt at foretage et sådant skøn, så bestemmelsen kan bruges til at give opholdstilladelse til en person i 3-4 måneder, indtil der kan søges om familiesammenføring efter lovens § 9, stk. 1, nr. 2d?»

Begrundelse

Ministeren har gentagne gange sagt, at det ikke har været muligt for hende at hjælpe Uma Rátnavadyvel. Det står øjensynligt i modstrid med mulighederne for at anvende § 9, stk. 2, nr. 4, og om nødvendigt at indføre en ny praksis.

I bogen Udlænderet (udgave 2000) står flere steder, at de tilfældegrupper, der er nævnt i forarbejder, betænkning mm. ikke er udtømmende – med andre ord at det inden for lovens rammer er muligt at inddrage andre forhold under anvendelse af § 9, stk. 2, nr. 4.

Det hedder på side 247 om § 9, stk. 2, nr. 4: »Bemærkningerne til bestemmelsen i Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982 fremhæver nogle tilfælde grupper, hvor anvendelsen af bestemmelsen navnlig kan komme på tale« og videre på side 248: »Opregningen i betænkningen anses således ikke for at udtømmende«. Efter praksis er meddelelsen af opholdstilladelse da også blevet givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, udenfor de i betænkningen nævnte tilfældegrupper, f.eks. til gruppen uledsagede flygtningebørn, og fra sommeren 1993 også til grupper, som har opholdt sig i Danmark meget længe, blandt andet fordi de ikke har kunnet udsendes tvangsmæssigt.

Det skulle give ministeren mulighed for at inddrage andre tilfældegrupper og herunder også at man kan give tilladelse til ophold indtil personer, – efter udløbet af treårs perioden – kan søge om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2d, – eventuelt begrænset således, at opholdstilladelsen kun gives efter særlige kriterier og op til et vist antal måneder.

Svar (10/4 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jeg finder anledning til at supplere det citat, som spørgeren har henvist til.

I »Udlænderet« af Lone B. Christensen m.fl., 2. udgave, side 256, er der således i umiddelbar fortsættelse af den passage, som spørgeren har henvist til anført følgende om udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4:

»Bestemmelsen fortolkes – forventeligt og også korrekt henset til det indvandringsstop, som stadig er grundlæggende i udlændingelovens system – meget restriktivt, og det er ikke muligt at angive, i hvilke enkelttilfælde der faktisk meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen.«

Spm. nr. S 2302

Til indenrigsministeren (30/3 01) af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Hvordan kan ministeren i brev af 15. marts 2001 til spørgeren skrive, at det vil indebære en praksis, der kræver lovændring, hvis man skulle give opholdstilladelse i en periode, indtil en person kunne søge om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 2d, når der tidligere i en tilsvarende sag den 20. oktober 1999 er givet opholdstilladelse til en srilankansk kvinde med to børn i en periode på 7½ måned, der netop gav mulighed for at blive i Danmark, indtil der kunne søges om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 2d?«

Begrundelse

Spørgeren har tidligere rejst spørgsmål over for ministeren i brev af 2. marts 2001, hvor ministeren i brev af 15. marts 2001 bl.a. svarer: »Du anfører i dit brev, at der må kunne gives opholdstilladelse efter en bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, indtil der kan søges om familiesammenføring fra Danmark, og at der også er et hensyn til mor og barn. Hvis udlændingeadministrationen skulle give en sådan opholdstilladelse, fordi et ægtepar fik et fælles barn, ville det betyde, at alle der på samme måde fik et fælles barn under en udlændingsophold her i landet tilsvarende skulle kunne regne